

Arrest

nr. 205 808 van 22 juni 2018
in de zaak X / II

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN & J. DIBI
Mont Saint Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 29 mei 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 april 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. JANSSENS, die *loco* advocaten D. ANDRIEN & J. DIBI verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 juli 2012 diene de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 21 april 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 25.07.2012 (en de aanvulling van 24.01.2014) werd ingediend door :
(...)”*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De elementen van integratie (het volgen van Franse taallessen, de aanwervingsbelofte, het hebben van een vrienden- en kennissenkring) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedures en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten.

Mevrouw D.N. (...) is naar België gekomen, samen met haar drie zonen. Ze vroeg op 28.10.2010 voor de eerste keer asiel in België aan. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 19.12.2011 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene vroeg daarna op 23.02.2012 nogmaals asiel aan. Gezien de oudste zoon intussen meerderjarig was geworden, diende hij diezelfde dag een aparte asielaanvraag in. De asielaanvraag van mevrouw werd afgesloten met een beslissing “weigering van in overwegingname van de asielaanvraag met bevel om het grondgebied te verlaten” door de Dienst Vreemdelingenzaken op 27.02.2012.

De asielaanvraag van de zoon R. (...) werd afgesloten op 18.10.2012 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hij betekende op 24.10.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten.

Mevrouw diende daarna nog een derde en vierde asielaanvraag in, nl. op 27.03.2012 en 24.07.2012.

Deze werden beiden afgesloten met een beslissing “weigering van in overwegingname van de asielaanvraag” door de Dienst Vreemdelingenzaken op 29.03.2012, respectievelijk op 02.08.2012. Deze beslissingen gingen ook telkens gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Ze verkozen geen gevolg te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België.

De duur van de asielprocedures – namelijk iets minder dan 1 jaar en 2 maanden voor de eerste (mevrouw), 4 dagen voor de tweede (mevrouw), iets minder dan 8 maanden (de heer D.R. (...)), 2 dagen voor de derde (mevrouw) en 9 dagen voor de laatste (mevrouw) – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen geen risico uitmaken voor de openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Het feit dat mevrouw gewerkt heeft en een arbeidscontract dd. 18.07.2011 voorlegt, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar een tewerkstelling enkel werd toegestaan zolang de asielprocedure niet was afgesloten. Vermits deze intussen is afgesloten, vervalt tevens de officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied.

Het feit dat de kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid vooreerst omdat de twee oudste zonen reeds meerderjarig zijn en dus niet meer schoolplichtig en ten tweede omdat mevrouw niet aantoonbaar dat een scholing niet in het land van

herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Het feit dat de meederjarige zonen, bij een terugkeer naar het land van herkomst, zullen verplicht worden om hun legerdienst te vervullen kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. De verplichting om de militaire dienst te vervullen valt onder de nationale wetten van Armenië en gelden voor alle mannelijke burgers.

Bijgevolg kan dit element dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Armeense burgers.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft, kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Wat betreft het feit dat de zus van mevrouw legaal in België verblijft en haar zou willen onderhouden; mevrouw verklaart niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor haar moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Mevrouw beweert dat zij vervolgd zal worden en een gevangenisstraf riskeert indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst. Ze legt daarvoor een attest van de politie, gedateerd op 17.02.2012, voor. De advocaat van mevrouw haalt aan dat dit een nieuw stuk betreft als bewijs dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om naar haar geboorteland terug te keren. Er dient hierbij te worden opgemerkt dat betrokkene dit attest o.a. reeds heeft neergelegd bij haar asielaanvraag van 23.02.2012. De asielinstantie, DVZ, oordeelde hierover dat dit document geen enkele bewijswaarde heeft daar het slechts om een mail gaat waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Mevrouw voegt verder geen enkel ander nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties."

1.3. Op 21 april 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging ten aanzien van zowel de eerste, de tweede en de derde verzoekende partij een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de tweede, de derde en de vierde bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partijen te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij op dat bij gebrek aan voldoende samenhang tussen de bestreden beslissingen, het beroep slechts ontvankelijk is ten aanzien van de beslissing die het voornaamste onderwerp uitmaakt van het verzoekschrift, zijnde de eerste bestreden beslissing. Zij voert aan dat beide beslissingen een andere grondslag en een ander voorwerp hebben. Door middel van de eerste bestreden beslissing werd een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard, terwijl de tweede bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten betreft dat werd opgelegd op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Het bevel om het grondgebied te verlaten maakt volgens de verwerende partij een afzonderlijke beslissing uit, die op een afzonderlijke rechtsgrond berust en afzonderlijk kan worden getroffen. Bijgevolg meent zij dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring ingesteld tegen de tweede bestreden beslissing, bij gebrek aan voldoende samenhang tussen de bestreden beslissingen, onontvankelijk is.

De verzoekende partijen duiden in hun verzoekschrift als bestreden beslissingen de beslissing die de regularisatieaanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaart en de bevelen om het grondgebied te verlaten, waarbij zij betogen dat deze samenhangend zijn, daar het eenzelfde familie betreft en de bevelen kennelijk gerelateerd zijn en betrekking hebben op de aanvraag 9bis, waardoor ze in eenzelfde procedure dienen behandeld te worden.

In het belang van een goede rechtsbedeling dient degene die een beroep doet op de rechter voor elke vordering een afzonderlijk geding aan te spannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635; R. STEVENS, 10. De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71). Meerdere vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. Het komt uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627).

De Raad is *in casu* van oordeel dat een voldoende samenhang tussen de aangevochten beslissingen kan worden aangenomen. De vaststelling dringt zich immers op dat de verzoekende partijen zich in hun aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, wat de buitengewone omstandigheden betreft, onder meer beriepen op elementen die verband houden met artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Zij gaven zodoende ten overstaan van het bestuur aan dat een terugkeer naar haar herkomstland problematisch kon zijn in het licht van deze verdragsbepaling. Een onderzoek van deze ingeroepen elementen drong zich dan ook op, niet enkel in het kader van de beoordeling van de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet doch ook opdat kon worden overgegaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. In dit verband kan onder meer worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. *In casu* blijkt uit de tweede, derde en vierde bestreden beslissingen geen afzonderlijke beoordeling in dit verband, zodat dient te worden aangenomen dat de verwerende partij deze elementen in rekening heeft gebracht middels het op dezelfde dag nemen van de eerste bestreden beslissing. Door zo te handelen heeft de verwerende partij erkend dat de uitkomst van de verblijfsaanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van de bevelen om het grondgebied te verlaten, en zelf de mogelijke uitkomst van een procedure tegen de bevelen tot op zekere hoogte verbonden met de mogelijke uitkomst van een procedure tegen de niet-ontvankelijkheidsbeslissing die werd genomen inzake de verblijfsaanvraag.

In deze omstandigheden is de Raad van oordeel dat de verschillende bestreden beslissingen een zodanige graad van samenhang vertonen dat het in het kader van een goede rechtsbedeling gepast voorkomt deze samen te behandelen. De gezamenlijke behandeling van de verschillende vorderingen schaadt het vlot verloop van het geding niet. De opgeworpen exceptie wordt verworpen.

3.2. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid op wegens gebrek aan belang voor wat betreft de bevelen om het grondgebied te verlaten, waarbij zij er op wijst dat de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid beschikt wanneer artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet dient te worden toegepast, bepaling waarvan in de bestreden bevelen toepassing werd gemaakt om reden dat de verzoekende partijen in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de vereiste documenten. Zij meent dan ook dat bij een eventuele schorsing van de thans bestreden bevelen de staatssecretaris niet anders vermag dan in uitvoering van voormelde bepaling een nieuw bevel aan de verzoekende partijen te laten betekenen.

Ter terechtzitting doet de verwerende partij afstand van voormelde exceptie van onontvankelijkheid.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van de artikelen 7, 9*bis* en 74/13 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Daarnaast beroepen de verzoekende partijen zich op een manifeste appreciatiefout.

De verzoekende partijen lichten hun enig middel toe als volgt:

“Verweerder begaat een manifeste appreciatiefout wanneer hij volhardt dat verzoekers vrijwillig hun illegaal verblijf hebben voortgezet.

Het artikel 9bis“voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In overeenstemming met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.” (RvV127.510)

In het algemene weigert de beslissing alle elementen die verzoekers aanhalen om hun integratie in België te rechtvaardigen omdat ze zich al die tijd in illegaal verblijf bewust hebben genesteld.

Er werd al beoordeeld dat « Une telle motivation ôte par ailleurs tout sens à l'article 9, alinéa 3 de la loi du 15 décembre 1980 » (Conseil d'Etat, arrêt n° 118.848 du 29 avril 2003). Dat geldt ook voor het artikel 9bis.

De beslissing voegt kennelijk een voorwaarde aan de wet toe die niet voorzien door het artikel 9bis is en maakt bijgevolg een manifeste appreciatiefout.

□ Tweede grief

Volgens het artikel 9bis §1er van de wet van 15.12.80: “In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde”

Uitzonderlijke omstandigheden in de zin van artikel 9 hierboven zijn geen omstandigheden die als overmacht gelden, maar die maken het bijzonder moeilijk voor een buitenlander die in België verblijft om tijdelijk terug te keren naar zijn land van herkomst toe te passen voor overheden bevoegde Belgische diplomatieke visum terug.

De verzoekers verblijven al 5 jaar op het grondgebied. De drie kinderen gaan alle drie naar school. Mevrouw D. (...) heeft gewerkt en heeft nooit hulp aan de autoriteiten gevraagd. Ze heeft al gewerkt en is bereid nog te werken indien ze een vergunning heeft.

De integratie is een grondmotief die de regularisatie kan rechtvaardigen (Raad van State, arrest n° 116.916 van 11 maart 2003, 177.189 van 26 november 2007, 183.369 van 18 september 2008...). Het is ook door de instructie van 19 juli 2009 voorzien :

“Of de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31

maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft. Bij zijn onderzoek naar de duurzame lokale verankering in België zal de minister of zijn gemachtigde zich niet laten leiden door één factor, maar hij zal kijken naar het geheel van de feitelijke elementen samen. Onderstaande feitelijke elementen worden door de minister of zijn gemachtigde in het onderzoek weerhouden, naast de eerder genoemde voorwaarden:

- Sociale banden in België. De schoolloopbaan en inburgering van de kinderen.
- Kennis van één van de landstalen, of alfabetiseringscursussen gevolgd hebben.
- Werkverleden en werkbereidheid, beschikken over de kwalificaties of competenties afgestemd op het arbeidsaanbod, o.m. inzake knelpunt beroepen, uitzicht hebben op werk en/of de mogelijkheid hebben om in het eigen levensonderhoud te voorzien.

In voorkomend geval, houdt de minister of zijn gedelegeerde rekening met het advies van de lokale besturen of een daartoe erkende dienst voor één of het geheel van de genoemde elementen”.

Nochtans verwerpt de verweerder alle elementen van integratie.

Uw Raad heeft per arrest n°107.410 van 26 juli 2013 beoordeeld dat: “De Raad kan dan ook alleen maar vaststellen dat, door op geen enkele wijze te motiveren omtrent het verblijf en de integratie van de verzoekende partijen, de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd en derhalve is genomen met schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de formele motiveringswet van 29 juli 1991”.

We kunnen niet beschouwen dat de beslissing afdoende gemotiveerd is betreffende het verblijf en de integratie van de verzoekers. Ze weten nog niet waarom hun verblijf sinds 2010 in België en hun integratie niet voldoende is om geregulariseerd te worden.

Bijgevolg miskent de beslissing het gezag van gewijsde van Uw arrest n°107.410 van 26 juli 2013, het artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de formele motiveringswet van 29 juli 1991.

□ *Derde grief*

Volgens het artikel 74/13: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land".

Volgens de terugkeerrichtlijn: "De lidstaten dienen ervoor te zorgen dat het beëindigen van illegaal verblijf van onderdanen van derde landen volgens een billijke en transparante procedure geschiedt. Overeenkomstig de algemene rechtsbeginselen van de EU moeten beslissingen die op grond van deze richtlijn worden genomen per geval vastgesteld worden en op objectieve criteria berusten, die zich niet beperken tot het loutere feit van illegaal verblijf. De lidstaten dienen bij het gebruik van standaardformulieren voor besluiten in het kader van terugkeer, te weten terugkeerbesluiten, en, in voorkomend geval, besluiten met betrekking tot een inreisverbod of verwijdering, dat beginsel te eerbiedigen en alle toepasselijke bepalingen van deze richtlijn na te leven" (Overwegende 6).

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr.107.624).

Volgens het arrest van Uw Raad n°216.987 van 21.12.2011: « Le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce ».

Dit hoofdbeginsel en deze supranationale en wettelijke bepalingen schrijven aan de tegenpartij voor een werkelijke verplichting: de tegenpartij moet een toekomstgericht globaal onderzoek van het dossier doen vóór een beslissing te nemen. De tegenpartij kan niet alleen de onregelmatigheid van het verblijf vast te stellen om de terugkeer te verplichten en de ingang te verboden. In casu, is het wel het geval : de wederpartij heeft geen rekening met de integratie van de verzoekers gehouden.

Het recht op eerbiediging van privéleven en gezinsleven zal door de bestreden beslissing getroffen worden. Verzoekers hebben het bestaan van hun privéleven in België in hun regularisatieaanvraag ingediend.

Verzoekers verwijzen naar een arrest van Uw Raad (RvV n° 54204 van 17 februari 2011) :

« 4.3.2.2.1. L'article 8 de la CEDH dispose comme suit :

« 1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.

2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui. »

4.3.2.2.2. Lorsqu'un risque de violation du droit au respect de la vie privée et/ou familiale est invoqué, le Conseil examine d'abord s'il existe une vie privée et/ou familiale au sens de la CEDH, avant d'examiner s'il y est porté atteinte par l'acte attaqué. Quant à l'appréciation de l'existence ou non d'une vie privée et/ou familiale, le Conseil doit se placer au moment où l'acte attaqué a été pris (cf. Cour EDH 13 février 2001, Ezzoudhi/France, § 25 ; Cour EDH 31 octobre 2002, Yildiz/Autriche, § 34 ; Cour EDH 15 juillet 2003, Mokrani/France, § 21).

4.3.2.2.2.1. L'article 8 de la CEDH ne définit pas la notion de 'vie familiale' ni la notion de 'vie privée'. Les deux notions sont des notions autonomes, qui doivent être interprétées indépendamment du droit national.

En ce qui concerne l'existence d'une vie familiale, il convient tout d'abord de vérifier s'il est question d'une famille. Ensuite, il doit apparaître, dans les faits, que le lien personnel entre les membres de cette famille est suffisamment étroit (cf. Cour EDH 12 juillet 2001, K. et T./ Finlande, § 150).

La notion de 'vie privée' n'est pas non plus définie par l'article 8 de la CEDH. La Cour EDH souligne que la notion de 'vie privée' est un terme large et qu'il n'est pas possible ni nécessaire d'en donner une définition exhaustive (Cour EDH 16 décembre 1992, Niemietz/Allemagne, § 29).

L'existence d'une vie familiale ou d'une vie privée, ou des deux, s'apprécie en fait.

4.3.2.2.2. Ensuite, le Conseil doit examiner s'il y a ingérence dans la vie familiale et/ou privée. A cet égard, il convient de vérifier si l'étranger a demandé l'admission pour la première fois ou s'il s'agit d'une décision mettant fin à un séjour acquis.

S'il s'agit d'une première admission, la Cour EDH considère qu'il n'y a pas d'ingérence et il n'est pas procédé à un examen sur la base du deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH. Dans ce cas, la Cour EDH considère néanmoins qu'il convient d'examiner si l'Etat est tenu à une obligation positive pour permettre de maintenir et de développer la vie privée et/ou familiale (Cour EDH 28 novembre 1996, Ahmut/Pays-Bas, § 63; Cour EDH 31 janvier 2006, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer/Pays-Bas, § 38). Cela s'effectue par une mise en balance des intérêts en présence. S'il ressort de cette mise en balance des intérêts que l'Etat est tenu par une telle obligation positive, il y a violation de l'article 8 de la CEDH (cf. Cour EDH 17 octobre 1986, Rees/Royaume-Uni, § 37) ».

In casu kan het privéleven van verzoekers niet worden betwist. De verzoekers zijn al 5 jaar op het grondgebied.

De verzoekers verwijzen naar een arrest van Uw Raad: n° 144.094 van 24 april 2015: de beslissing werd vernietigd omdat de tegenpartij geen rekening met de situatie van de verzoekers heeft gehouden. In casu, is het hetzelfde geval: uit de beslissing blijkt niet dat de verwerend heeft rekening met de situatie van de verzoekers gehouden. De verzoekers verblijven al 5 jaar op het grondgebied. De drie kinderen gaan naar school. De familie heeft een sociale leven opgebouwd in België.

Bijgevolg is de beslissing niet wettelijk gemotiveerd, maakt de tegenpartij een manifeste fout en miskent het artikel 8 EVRM, artikelen 62 en 74/13 van de wet, de zorgvuldigheidsplicht en de richtlijn.

Vierde grief

Bovendien blijkt uit de parlementaire werkzaamheden van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van vreemdelingen, betreffen het artikel 7 van deze wet : « l'obligation de prendre une décision de retour à l'encontre de tout ressortissant d'un pays tiers qui est en séjour illégal sur le territoire ne vaut évidemment pas si le retour effectif d'un étranger entraîne une violation des articles 3 et 8 de la CEDH » (Doc. Parl., 53, 1825/001, p. 17).

« Il résulte de ce qui précède que si la partie défenderesse doit, dans certains cas déterminés à l'article 7 de la Loi, délivrer un ordre de quitter le territoire, à tout ressortissant d'un pays tiers se trouvant sur le territoire belge en séjour irrégulier, cette obligation ne doit pas s'entendre comme s'imposant à elle de manière automatique et en toutes circonstances. Ainsi, le caractère irrégulier du séjour ne saurait suffire à lui seul à justifier la délivrance d'un ordre de quitter le territoire sans que d'autres facteurs, notamment liés à la violation des droits fondamentaux garantis par les articles 3 et 8 de la CEDH soient également pris en compte, en manière telle que la partie défenderesse n'est pas dépourvue en la matière d'un certain pouvoir d'appréciation. Partant, l'argumentation susmentionnée est inopérante dans la mesure où la partie défenderesse ne peut se prévaloir d'une compétence entièrement liée lorsqu'elle délivre un ordre de quitter le territoire sur la base de l'article 7 de la Loi » (RvV n°132.278 van 28 oktober 2014)

« Wat betreft de aangevoerde schending van het privéleven blijkt dat dit begrip niet is gedefinieerd door artikel 8 van het EVRM. Het EHRM onderstreept dat het een breed begrip is en het niet mogelijk, noch noodzakelijk is er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). Doch volgens de Grote Kamer kan het begrip wel omschreven worden als het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen, die het privéleven uitmaken van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Grote Kamer, nr. 48321/99, Slivenko v. Letland, § 95-96). Het EHRM benadrukt dat artikel 8 het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (Pretty t. Verenigd Koninkrijk, nr. 2346/02, §61, EHRM 2002-III) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (Mikulic t. Kroatië, nr.

53176/99, §53, EHRM 2002-I). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip "privéleven" in de zin van artikel 8. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat in het kader van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (eigen vertaling EHRM 18 oktober 2006, Uner t. Nederland, nr. 46410/99, §59) R.v.V. n°138.595 van 16 februari 2015." In casu, heeft de wederpartij helemaal geen rekening met het artikel 8 EVRM gehouden."

4.2. Waar de verzoekende partijen zich beroepen op een schending van de Terugkeerrichtlijn geldt dat deze richtlijn geen directe werking heeft. Immers, de bepalingen van deze richtlijn werden omgezet naar Belgisch recht door middel van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wetgeving met betrekking tot de opvang van asielzoekers, beide in werking getreden op 27 februari 2012. De verzoekende partijen tonen evenmin aan welk artikel van de Terugkeerrichtlijn niet of dan wel foutief zou zijn omgezet in Belgisch recht, zodat zij zich niet meer op de directe werking van de bepalingen van deze richtlijn kunnen beroepen.

4.3. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Zo wordt in de eerste bestreden beslissing, onder verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door de verzoekende partijen aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door de verzoekende partijen aangebrachte gegevens niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. In de tweede, derde en vierde bestreden beslissing wordt, onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de verzoekende partijen niet in het bezit zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motiveringen hen niet in staat stellen te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissingen zijn gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.4. In de mate dat de verzoekende partijen aangeven niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de eerste bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

4.5. De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarvan de schending eveneens door de verzoekende partijen wordt aangevoerd.

Artikel 9bis, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

4.6. De verwerende partij oordeelde *in casu* dat de door de verzoekende partijen aangebrachte gegevens niet toelieten te besluiten dat zij hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet konden indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

4.7. De verzoekende partijen menen dat de verwerende partij een manifeste appreciatiefout begaat wanneer zij volhardt dat zij vrijwillig hun illegaal verblijf hebben voortgezet, dat in het algemeen de beslissing alle elementen die zij aanhalen om hun integratie in België te rechtvaardigen weigert omdat zij zich al die tijd bewust in illegaal verblijf hebben genesteld, dat reeds werd geoordeeld dat een dergelijke motivering elke zin ontnemt aan artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet, dat dit ook geldt voor artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat de bestreden beslissing kennelijk een voorwaarde toevoegt aan de wet die niet voorzien is door artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Waar de verzoekende partijen zouden menen dat een manifeste appreciatiefout werd begaan doordat de verwerende partij er in de eerste bestreden beslissing op wijst dat zij illegaal in het Rijk verblijven, kunnen zij niet gevolgd worden. De verzoekende partijen tonen immers geenszins aan dat zij niet illegaal in het Rijk verblijven, noch dat de verwerende partij foutief of op kennelijk onredelijke wijze heeft

gesteld dat de verzoekende partijen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van een asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten, dat aan de verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend en dat zij verkozen hieraan geen gevolg te geven en sindsdien illegaal in het Rijk verblijven.

De stelling dat in het algemeen de eerste bestreden beslissing alle elementen die zij aanhalen om hun integratie in België te rechtvaardigen weigert omdat zij zich al die tijd bewust in illegaal verblijf hebben genesteld, mist feitelijke grondslag. Immers blijkt nergens uit de motieven van de eerste bestreden beslissing dat de elementen van integratie niet worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid waarom de verzoekende partijen hun aanvraag niet kunnen indienen in het herkomstland, omwille van het enkele feit dat de integratie opgebouwd werd in illegaal verblijf. Daarentegen blijkt uit de bestreden beslissing dat de elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid kunnen aanvaard worden aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in de ontvankelijkheidsfase niet behandeld worden. Gelet op het feit dat uit de eerste bestreden beslissing nergens blijkt dat de elementen van integratie niet worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid omwille van het enkele feit dat de integratie opgebouwd werd in illegaal verblijf, heeft het betoog dat een dergelijke motivering elke zin onttrekt aan artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet, dat dit ook geldt voor artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en dat de bestreden beslissing kennelijk een voorwaarde toevoegt aan de wet die niet voorzien is door artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, geen betrekking op de motieven van de eerste bestreden beslissing en is het bijgevolg niet dienstig.

De Raad merkt in dit verband nog op dat de ontvankelijkheidsfase in het kader van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet erop is gericht na te gaan of de vreemdeling bepaalde omstandigheden kan aantonen die hem beletten zijn verblijfsaanvraag in te dienen via de reguliere procedure, met name vanuit het land van herkomst. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij rekening hield met de door de verzoekende partijen in de verblijfsaanvraag aangehaalde elementen van integratie in België, doch oordeelde dat deze elementen *in casu* betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag. Er blijkt niet dat de verwerende partij op dit punt niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens.

De verwerende partij motiveerde *in casu* terecht dat de door de verzoekende partijen aangevoerde elementen van integratie behoren tot de gegrondheidsfase. De passage van de eerste bestreden beslissing betreffende de *“elementen van integratie”* moet ook gelezen worden in samenhang met de eerste paragraaf van de motieven van de eerste bestreden beslissing, waar omtrent alle aangehaalde elementen en dus ook met betrekking tot de integratie van de verzoekende partij, geoordeeld wordt dat *“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.”* De beslissing moet immers in haar geheel worden gelezen. Uit de beslissing blijkt dan ook genoegzaam dat de verwerende partij de integratie van de verzoekende partijen die in de aanvraag als buitengewone omstandigheid wordt naar voor geschoven, niet heeft aanvaard als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet daar dit element niet aantoonde waarom de verzoekende partijen hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure in het buitenland en aangezien dergelijk element behoort tot de gegrondheidsfase van de verblijfsaanvraag.

Deze beoordeling is in overeenstemming met de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (zie RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

De verzoekende partijen tonen geenszins aan dat de door hen aangevoerde elementen van integratie het voor hen onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om hun aanvraag in het buitenland in te dienen.

4.8. In een tweede grief betogen de verzoekende partijen dat uitzonderlijke omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen omstandigheden zijn die als overmacht gelden, maar die maken dat het bijzonder moeilijk is om tijdelijk terug te keren naar het herkomstland om aldaar een visum aan te vragen, dat zij al vijf jaar op het grondgebied verblijven, dat de kinderen alle drie naar

school gaan, dat de eerste verzoekende partij gewerkt heeft en nooit hulp aan de autoriteiten heeft gevraagd, dat ze al gewerkt heeft en bereid is nog te werken indien ze een vergunning heeft. Zij betogen dat de integratie een grondmotief is die regularisatie kan rechtvaardigen, dat het ook door de instructie van 19 juli 2009 is voorzien, dat nochtans de verwerende partij alle elementen van integratie verwerpt. De verzoekende partijen verwijzen naar arrest nr. 107 410 van 26 juli 2013 van de Raad en stellen nog dat de beslissing niet afdoende gemotiveerd is betreffende het verblijf en de integratie van de verzoekende partijen, dat zij niet weten waarom hun verblijf sinds 2010 in België en hun integratie niet voldoende zijn om geregulariseerd te worden.

Over de integratie en het verblijf van de verzoekende partijen wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.”

en:

“De elementen van integratie (het volgen van Franse taallessen, de aanwervingsbelofte, het hebben van een vrienden- en kennissenkring) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

en:

“Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedures en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten.

Mevrouw D.N. (...) is naar België gekomen, samen met haar drie zonen. Ze vroeg op 28.10.2010 voor de eerste keer asiel in België aan. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 19.12.2011 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene vroeg daarna op 23.02.2012 nogmaals asiel aan. Gezien de oudste zoon intussen meerderjarig was geworden, diende hij diezelfde dag een aparte asielaanvraag in. De asielaanvraag van mevrouw werd afgesloten met een beslissing “weigering van in overwegingname van de asielaanvraag met bevel om het grondgebied te verlaten” door de Dienst Vreemdelingenzaken op 27.02.2012.

De asielaanvraag van de zoon R. (...) werd afgesloten op 18.10.2012 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hij betekende op 24.10.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten.

Mevrouw diende daarna nog een derde en vierde asielaanvraag in, nl. op 27.03.2012 en 24.07.2012.

Deze werden beiden afgesloten met een beslissing “weigering van in overwegingname van de asielaanvraag” door de Dienst Vreemdelingenzaken op 29.03.2012, respectievelijk op 02.08.2012. Deze beslissingen gingen ook telkens gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Ze verkozen geen gevolg te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België.”

en:

“Het feit dat mevrouw gewerkt heeft en een arbeidscontract dd. 18.07.2011 voorlegt, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar een tewerkstelling enkel werd toegestaan zolang de asielpcedure niet was afgesloten. Vermits deze intussen is afgesloten, vervalt tevens de officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied.”

en:

“Het feit dat de kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid vooreerst omdat de twee oudste zonen reeds meerderjarig zijn en dus niet meer schoolplichtig en ten tweede omdat mevrouw niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

en:

“Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft, kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.”

Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat de verzoekende partijen het niet eens zijn met deze beoordeling van hun elementen van integratie.

Door het enkel herhalen van hun elementen van verblijf en integratie tonen de verzoekende partijen geenszins aan dat de motieven van de eerste bestreden beslissing foutief of kennelijk onredelijk zouden zijn. De verzoekende partijen tonen voorts niet aan dat de verwerende partij *in casu* een invulling aan het begrip “*buitengewone omstandigheden*” zoals opgenomen in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft gegeven die strijdig zou zijn met deze bepaling. Het feit dat “*buitengewone omstandigheden*” niet gelijk gesteld kunnen worden met overmacht, ontslaat de verzoekende partijen niet van hun verantwoordelijkheid om concreet aan te tonen dat het voor hen ‘onmogelijk of bijzonder moeilijk’ is (RvS 9 december 2009, nr. 189 769) om zich aan te bieden bij de voor hen bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland om een aanvraag in te dienen. Uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt geenszins dat de verwerende partij omstandigheden van overmacht verwacht.

In dit verband dient voorts ook te worden opgemerkt dat de verzoekende partijen met hun betoog volledig voorbijgaan aan de artikelen 9 en 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet, die voorschrijven dat de aanvraag enkel in België kan worden ingediend indien er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die verhinderen dat de aanvraag wordt ingediend bij de diplomatieke post in het buitenland. Waar de verzoekende partijen stellen dat zij niet weten waarom hun verblijf en integratie niet voldoende zijn om geregulariseerd te worden, dient te worden benadrukt dat de eerste bestreden beslissing enkel uitspraak doet over de al dan niet ontvankelijkheid van de aanvraag, en meer bepaald over het voorhanden zijn van de vereiste buitengewone omstandigheden, en niet handelt over de grond van de aanvraag. De verzoekende partijen wijzen er zelf terecht op dat integratie een grondmotief is dat de regularisatie kan rechtvaardigen. Zij tonen echter niet aan dat de door hen aangevoerde elementen van verblijf en integratie het voor hen onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om hun aanvraag in het buitenland in te dienen.

De verwerende partij diende nog niet in te gaan op de elementen ten gronde van de aanvraag van de verzoekende partijen. De Raad herhaalt dat dit in overeenstemming is met de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers “*dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend*” (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

De verzoekende partijen tonen met hun betoog dan ook geenszins aan dat de eerste bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd betreffende het verblijf en de integratie.

Waar de verzoekende partijen verwijzen naar het arrest van deze Raad met het nummer 107 410 van 26 juli 2013, dient erop te worden gewezen dat zij niet met concrete gegevens aantonen dat zij zich in dezelfde situatie bevinden als de verzoekers in deze zaak. Tevens wordt erop gewezen dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking kennen.

In de mate dat de verzoekende partijen, met hun stelling dat integratie ook door de instructie van 19 juli 2009 als grondmotief wordt voorzien die de regularisatie kan rechtvaardigen, doelen op het gegeven dat middels de toepassing van de vernietigde instructies van 19 juli 2009 de aanvraag ontvankelijk zou zijn bevonden en er zodoende dus over de gegrondheid van de aanvraag op basis van de instructie van 19 juli 2009 geoordeeld diende te worden, geldt dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 19 juli 2009 instructies opstelde waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd evenwel vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198.769 van 9 december 2009 omdat ze “*het mogelijk*

maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”, omdat “door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden” en omdat “uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”. De vernietigde instructie werd ingevolge de vernietiging ervan *ex tunc* uit het rechtsverkeer gehaald, zodat de verwerende partij er geen toepassing van kon maken en de verzoekende partijen er zich niet op kunnen beroepen.

In zoverre de verzoekende partijen er zich zouden over beklagen dat zij niet de toepassing krijgen van criteria van de instructie van 19 juli 2009, dient de Raad aldus op te merken dat hij niet kan toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd of vrijstelling verleend wordt van wettelijk vereiste voorwaarden. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de bedoelde instructies. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (*cf.* RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9bis Vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt *“om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen”*.

4.9. In een derde grief wijzen de verzoekende partijen op artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, naar overweging 6 van de Terugkeerrichtlijn en naar de zorgvuldigheidsplicht. Zij menen dat deze bepalingen voorschrijven dat de verwerende partij een toekomstgericht globaal onderzoek van het dossier moet doen voor een beslissing te nemen, dat de verwerende partij niet alleen de onregelmatigheid van het verblijf kan vaststellen om de terugkeer te verplichten en de ingang te verbieden, wat *in casu* wel het geval is daar zij geen rekening gehouden heeft met de integratie van de verzoekende partijen. Voorts wijzen zij erop dat het recht op eerbiediging van hun privé- en gezinsleven door de bestreden beslissing zal getroffen worden, dat zij het bestaan van hun privéleven in België in hun regularisatieaanvraag hebben aangehaald. Zij wijzen op en citeren uit het arrest nr. 54 204 van 17 februari 2011 van de Raad betreffende artikel 8 van het EVRM. Zij menen dat *in casu* hun privéleven niet wordt betwist, dat zij al vijf jaar op het grondgebied zijn. Zij verwijzen naar arrest nr. 144 094 van 24 april 2015 en stellen dat de beslissing werd vernietigd omdat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de situatie van de verzoekers. Zij herhalen dat ze reeds vijf jaar op het grondgebied verblijven en wijzen erop dat de drie kinderen naar school gaan en de familie een sociaal leven opgebouwd heeft in België, dat de beslissing niet wettelijk gemotiveerd is.

In een vierde grief verwijzen de verzoekende partijen naar de parlementaire werkzaamheden bij artikel 7 van de Vreemdelingenwet en citeren zij uit het arrest nr. 132 278 van 28 oktober 2014 van de Raad en het arrest nr. 138 595 van 16 februari 2015 van de Raad en stellen zij enkel dat de verwerende partij *in casu* helemaal geen rekening heeft gehouden met artikel 8 van het EVRM.

4.9.1. In zoverre voormelde grieven gericht zijn tegen de eerste bestreden beslissing, kan de Raad enkel vaststellen dat uit de motieven van de eerste bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de verwerende partij de integratie, het gezins- en privéleven, hun vijfjarig verblijf, het opgebouwde sociale leven en het schoolgaan van de kinderen wel degelijk in overweging heeft genomen, doch heeft geoordeeld dat deze omstandigheden niet aantonen waarom de verzoekende partijen hun aanvraag niet kunnen indienen in het land van herkomst en dit als volgt:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

De elementen van integratie (het volgen van Franse taallessen, de aanwervingsbelofte, het hebben van een vrienden- en kennissenkring) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedures en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten.

Mevrouw D.N. (...) is naar België gekomen, samen met haar drie zonen. Ze vroeg op 28.10.2010 voor de eerste keer asiel in België aan. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 19.12.2011 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene vroeg daarna op 23.02.2012 nogmaals asiel aan. Gezien de oudste zoon intussen meerderjarig was geworden, diende hij diezelfde dag een aparte asielaanvraag in. De asielaanvraag van mevrouw werd afgesloten met een beslissing "weigering van in overwegingname van de asielaanvraag met bevel om het grondgebied te verlaten" door de Dienst Vreemdelingenzaken op 27.02.2012.

De asielaanvraag van de zoon R. (...) werd afgesloten op 18.10.2012 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hij betekende op 24.10.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten.

Mevrouw diende daarna nog een derde en vierde asielaanvraag in, nl. op 27.03.2012 en 24.07.2012. Deze werden beiden afgesloten met een beslissing "weigering van in overwegingname van de asielaanvraag" door de Dienst Vreemdelingenzaken op 29.03.2012, respectievelijk op 02.08.2012. Deze beslissingen gingen ook telkens gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Ze verkozen geen gevolg te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België.

(...)

Het feit dat mevrouw gewerkt heeft en een arbeidscontract dd. 18.07.2011 voorlegt, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar een tewerkstelling enkel werd toegestaan zolang de asielprocedure niet was afgesloten. Vermits deze intussen is afgesloten, vervalt tevens de officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied.

Het feit dat de kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid vooreerst omdat de twee oudste zonen reeds meerderjarig zijn en dus niet meer schoolplichtig en ten tweede omdat mevrouw niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

(...)

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft, kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Wat betreft het feit dat de zus van mevrouw legaal in België verblijft en haar zou willen onderhouden; mevrouw verklaart niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor haar moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.."

De verzoekende partijen weerleggen door het herhalen van de door hen aangevoerde elementen de concrete motieven niet. In de eerste bestreden beslissing wordt voorts eveneens aldus uitdrukkelijk een motivering opgenomen omtrent de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM, zodat de verzoekende partijen ten aanzien van de eerste bestreden beslissing niet dienstig kunnen betogen dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partijen tonen niet aan dat deze motieven omtrent hun gezins- en privéleven niet zouden volstaan in het kader van (de belangenafweging in het licht van) artikel 8 van het EVRM.

4.9.2. In zoverre voormelde grieven gericht zijn tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten, wijst de Raad op wat volgt.

4.9.2.1. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Vooreerst wordt erop gewezen dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen motiveringsplicht bevat. Hierin is slechts bepaald dat wanneer (de gemachtigde van) de minister, c.q. de staatssecretaris, een

beslissing tot verwijdering neemt, hij met bepaalde gegevens rekening moet houden en niet dat hij omtrent deze gegevens een bijkomende motivering moet voorzien.

De verzoekende partijen kunnen niet ernstig voorhouden als zou de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris geen rekening hebben gehouden met hun integratie, hun gezins- en privéleven, hun vijfjarig verblijf, het opgebouwde sociale leven en het schoolgaan van de kinderen. De tweede, de derde en de vierde bestreden beslissing werden immers op dezelfde dag en door dezelfde attaché genomen als de eerste bestreden beslissing, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarin deze elementen werden ingeroepen als omstandigheden die het bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst, onontvankelijk verklaard.

De verzoekende partijen tonen voorts geenszins aan dat er omstandigheden zijn betreffende hun gezondheidstoestand waar de verwerende partij bij het nemen van de bestreden bevelen ten onrechte geen rekening mee heeft gehouden.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat *in casu* wel degelijk rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de verzoekende partijen. Zo wordt in een synthesenota van 25 maart 2015 met nummer "6713663 + 6963918", die zich in het administratief dossier bevindt, in toepassing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, omtrent het hoger belang van het kind gesteld dat het in het belang is van de kinderen dat ze de moeder volgen en dus samen terugkeren naar het land van herkomst, dat de gezinseenheid behouden blijft. Met betrekking tot het gezins- en familieleven van de verzoekende partijen wordt in de genoemde synthesenota gesteld dat ze samen terugkeren om de gezinseenheid te behouden, dat het feit dat de zus van de eerste verzoekende partij in België woont geen buitengewone omstandigheid vormt, dat een terugkeer geen breuk is van de familiale relaties, maar enkel een tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Met betrekking tot de gezondheidstoestand van de verzoekende partijen wordt overwogen dat de verzoekende partijen niet aantonen gezondheidsproblemen te hebben waardoor ze niet terug kunnen keren.

Geheel ten overvloede wijst de Raad er nog op dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet vereist dat rekening wordt gehouden bij het nemen van een beslissing tot verwijdering met het privéleven en de integratie van de verzoekende partijen.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.9.2.2. Uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij uitdrukkelijk is ingegaan op het door de verzoekende partijen aangevoerde gezins- en privéleven als omstandigheid waarom zij niet kunnen terugkeren naar het land van herkomst. De Raad herhaalt dat de verzoekende partijen niet aantonen dat deze motieven omtrent hun gezins- en privéleven niet zouden volstaan in het kader van (de belangenafweging in het licht van) artikel 8 van het EVRM. De eerste bestreden beslissing werd op dezelfde dag genomen en ter kennis gebracht als de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten. Zodoende valt niet in te zien op grond waarvan de verzoekende partijen zouden kunnen voorhouden dat de gemachtigde nogmaals uitdrukkelijk naar deze elementen zou dienen te verwijzen in de motivering van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten. In de situatie dat het bestuur reeds vaststelde dat er geen elementen worden aangevoerd die kunnen leiden tot het vaststellen van een schending van artikel 8 van het EVRM bij terugkeer naar het land van herkomst, en hieromtrent motiveerde, blijkt niet dat het bestuur alsnog in de daaropvolgende beslissingen tot verwijdering deze motivering moet hernemen of hieromtrent opnieuw moet motiveren. Gelet op het feit dat reeds geoordeeld werd dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM in het kader van de aanvragen tot verblijfsmachtiging, maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat over hun gezins- en privéleven diende te worden gemotiveerd in het kader van het afleveren van de bevelen om het grondgebied te verlaten. Zij tonen niet aan op welke wijze de beoordeling van deze omstandigheid verschillend zou zijn in het kader van de aanvraag tot machtiging tot verblijf enerzijds en in het kader van het afleveren van de bevelen anderzijds.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

4.10. Artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zij gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...)”

Uit wat voorafgaat, blijkt niet dat enige hogere rechtsnorm de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zou verhinderen om toepassing te maken van de bepalingen van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Voorts betwisten de verzoekende partijen de vaststelling in de bestreden bevelen *“De betrokkene legt geen geldig paspoort met een geldig visum voor”* niet.

Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.11. Gelet op voorgaande vaststellingen, tonen de verzoekende partijen evenmin een schending aan van de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht of artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Ook een manifeste appreciatiefout wordt niet aangetoond.

4.12. Het enig middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend achttien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER